

Arrest

nr. 334 317 van 15 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd dhr. X, op 6 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je hebt de Albanese nationaliteit en bent afkomstig uit Lushnje. Je bent geboren op (...) december 2007 en bent actueel minderjarig.

Je was in je woonplaats actief in de voetbalclub FC Lushnje. Eind juli 2024 zag je tijdens de training twee onbekende jongens van jouw leeftijd in de tribunes van het stadion babbelen, maar je kon hen niet horen. Bij de volgende training waren die jongens weer in het stadion aanwezig en op het einde van de training hoorde je van je ploeggenoot en vriend A. (...) dat die jongens daar waren om cannabis te verkopen. Terwijl A. (...) jou dit in je oor vertelde, zagen de jongens hoe je naar hen keek. Je ging naar huis. Twee of drie dagen later kreeg je vader 's avonds laat een telefoontje van een onbekend nummer. De beller, die niet als een oud

persoon klonk, zei tegen jouw vader dat hij je moest vertellen om de drugs die de politie afgepakt had terug te geven of dat je anders vermoord zou worden. Je zei aan je vader dat wellicht één van de jongens die je zag in het voetbalstadium gebeld had. Na dit telefoontje moest je thuisblijven van je familie. Je ouders namen direct contact op met je tante die al 17 jaar in België woont om je zo snel mogelijk naar daar te kunnen sturen. Op 13 augustus 2024 verliet je vergezeld door je zus en tante met het vliegtuig Albanië en kwam je in België aan. Na jouw aankomst in België hoorde je van je moeder dat je vader één keer opnieuw opgebeld was, maar je vermoedt dat er meer aan de hand is. Op 27 augustus 2024 diende je een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Albanië vrees je dat er problemen zullen ontstaan omdat één van de jongens familie is van een politiecommissaris.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je de volgende documenten neer: je paspoort, je identiteitskaart, een uittreksel uit het Albanees bevolkingsregister, en een brief van je ouders K. (...) en E. S. (...) aan je tante E. (...) waarin ze haar vragen om voor jou te zorgen en op algemene wijze verwijzen naar 'problemen' zonder verder in detail te treden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en in de aanwezigheid van je advocaat, waarbij beiden in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat jij afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van je verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in jouw administratief dossier blijkt dat je verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan je asielrelaas.

Zo duikt een fundamentele tegenstrijdigheid tussen jouw opeenvolgende verklaringen op. Op het CGVS gaf je uitdrukkelijk aan dat je zelf nooit rechtstreeks bedreigingen kreeg en dat je nooit zelf sprak met de jongens die drugs dealden (CGVS, p. 6). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je echter dat de jongens jou aanspraken en zij je opdroegen om ofwel te zeggen wie hen aangegeven had, ofwel de in beslag genomen cannabis terug te geven. Hierop antwoordde jij hen dat je met dergelijke zaken niets te maken had (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze discrepantie ontkende je je verklaringen voor de DVZ (CGVS, p. 12). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen kan een tegenstrijdigheid evenwel niet vergoelijken of opheffen. Bovendien verklaarde je aan het begin van je persoonlijk onderhoud zelf dat het interview bij de DVZ heel goed verlopen was, dat het heel gemakkelijk was en dat je de tolk begrepen had. Je verklaarde uitdrukkelijk bij je verklaringen te willen blijven en wenste niets aan te passen of toe te voegen (CGVS, p. 3). Dat je vervolgens je verklaringen tegenover de DVZ tracht te ontkennen, kan dan ook niet overtuigen.

Daarnaast zijn jouw verklaringen over jouw problemen met enkele drugsdealende jongens vaag en weinig onderbouwd.

Vooreerst weet je amper iets over de jongens die jou zouden viseren. Je verklaart de namen van de jongens niet te kennen, maar wel hun bijnamen. Hiernaar gevraagd zeg je echter dat je je die niet kan herinneren (CGVS, p. 6). Je stelt dat ze van Lushnje zijn omdat je hen in het stadion daar zag, maar hebt geen idee waar ze wonen, hebt geen weet van hun ouders en zegt dat je hen nooit op school zag. Het enige wat je wel over hen kan zeggen is dat ze minderjarig zijn (CGVS, p. 7). Je verklaart dat je nooit probeerde om je te informeren over deze jongens, omdat dit meer problemen zou veroorzaken voor je familie (CGVS, p. 12). Nochtans mag er van jou als verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat je je zo veel mogelijk probeert te informeren over de elementen die de kern van je vrees uitmaken, in casu je belagers. Je weet voorts niet vanwaar A. (...) de informatie had dat de jongens drugs verkochten en weet evenmin of hij het zelf zag (CGVS, p. 7).

Gevraagd waarom precies jij verdacht werd door de jongens, zeg je dat je in hun richting keek toen A. (...) je in je oor vertelde dat ze drugs dealden en dat ze daarom dachten dat jij de politie gebeld had (CGVS, p. 11). Het is totaal niet overtuigend dat ze je louter vanwege een blik in hun richting zouden verdenken, temeer omdat je totaal geen enkele band had met hen (CGVS, p. 6) en je hen enkel tweemaal zag terwijl ze in de

tribune van het voetbalstadium zaten (CGVS, p. 7-8). Je verklaarde bovendien dat je het gesprek tussen de jongens niet kon horen omdat ze op een afstand van 20 tot 30 meter van jou zaten (CGVS, p. 7), waaruit afgeleid kan worden dat zij jouw gesprek met A. (...) ook niet konden horen. Daarnaast was je helemaal niet de enige mogelijke verdachte, aangezien de enige twee keren dat je de jongens zag, in het kader van een voetbaltraining was. Je hebt echter nagelaten om je te informeren of A. (...) of enig ander lid van de voetbalclub met bedreigingen of andere problemen geconfronteerd werd (CGVS, p. 8, p. 11). Je uitleg hiervoor, namelijk dat je geen contacten meer hebt met Albanië en je hier probeert om een nieuwe vriendenkring op te bouwen (CGVS, p. 11), volstaat niet aangezien je verklaarde geen problemen te hebben met vrienden in Albanië (CGVS, p. 13), waardoor het CGVS niet inziet dat je geen contact meer zou kunnen opnemen om dergelijke vragen te stellen.

Voorts blijkt dat je bewering dat de jongens of slechts één van hen – je bent daar immers niet zeker van (CGVS, p. 8) – gearresteerd werd(en) en dat de politie drugs van hen afpakte louter gebaseerd is op het telefoontje aan je vader dat je mee kon volgen. Je hebt deze informatie van nergens anders en was er zelf geen getuige van (CGVS, p. 9). Je weet niet wanneer de arrestatie plaatsvond (CGVS, p. 8). Je stelt niet te weten wie je vader opbelde, maar wel dat het één van die jongens was omdat het volgens je vader geen stem van een ouder persoon was. Vreemd genoeg verklaarde je niet te weten of je naam genoemd werd door de bellers, en dit ofschoon je alles mee kon volgen (CGVS, p. 10). Het is uiterst merkwaardig dat één van deze jongens, die jou van haar noch pluim kenden, je wist te identificeren en het telefoonnummer van je vader wist te achterhalen. Je verklaring dat dit mogelijk is omdat één van de jongens familie zou zijn van een politieofficier wordt helemaal niet onderbouwd. Je legde namelijk inconsistente verklaringen af over de aard van deze familieband. Waar je aanvankelijk verklaarde dat het om een neef van de politiecommissaris ging (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 6), zei je vervolgens dat het om een kleinzoon van een hoge politieofficier ging (CGVS, p. 10, p. 11). Hierop gewezen verklaarde je dat je familieleden zeiden dat het een kleinzoon was (CGVS, p. 12), wat geen uitleg biedt voor jouw eerdere verklaringen dat het een neef was. Vervolgens slaagde je er niet in om uit te leggen hoe je vader aan deze informatie kwam en weet je niet eens de naam van de politieofficier in kwestie te zeggen, enkel dat hij een verantwoordelijke is in Fier (CGVS, p. 11-12). Je algemeen gebrek aan concrete kennis ondergraaft de geloofwaardigheid van je relaas nog meer.

Het is tot slot weinig ernstig dat je moeder, met wie je dagelijks contact hebt (CGVS, p. 5), feiten sinds je vertrek achterhoudt, op één telefonische bedreiging na, hoewel je er zelf uitdrukkelijk naar vraagt (CGVS, p. 10-11), nu je ouders je naar België stuurden om internationale bescherming te vragen (CGVS, p. 6). Hierdoor kan er redelijkerwijze van hen verwacht worden dat zij je inlichten over de situatie en ontwikkelingen na je vertrek, daar deze informatie van belang kan zijn voor de uitkomst van je verzoek om internationale bescherming.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Jouw identiteit en nationaliteit, zoals blijken uit jouw paspoort, identiteitskaart en uittreksel uit het bevolkingsregister, staan niet ter discussie. De brief van je ouders heeft geen enkele objectieve bewijswaarde.

Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt jou de internationale bescherming geweigerd. Je hebt met name geen substantiële redenen opgegeven om je land van herkomst in jouw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of jij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat je afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik je verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit je dossier kom ik tot de vaststelling dat je niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder kom je niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel” en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat aan de in hoofde van verzoekende partij vastgestelde bijzondere procedurele noden, als niet-begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoetgekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en in de aanwezigheid van je advocaat, waarbij beiden in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.”

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij, stelt de Raad evenwel vast dat op generlei wijze wordt aangetoond dat verzoekende partij ten gevolge van haar minderjarigheid (°december 2007) niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen en om haar asielmotieven op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Verzoekende partij laat geheel na te concretiseren op welke wijze de aan haar verleende steunmaatregelen niet zouden hebben volstaan. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen, noch preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet aan hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling. Mede gelet op wat volgt, kan verzoekende partij evenmin worden bijgetreden waar zij meent dat bij de beoordeling van haar verklaringen onvoldoende rekening werd gehouden met haar minderjarigheid.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2025 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift meent dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd omdat de commissaris-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek, wijst de Raad er evenwel op dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij in het verzoekschrift lijkt te stellen, belet de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen de commissaris-generaal niet een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen en/of te besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het overschrijden van de behandelingstermijn van vijftien werkdagen heeft als enige gevolg dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in geval van een negatieve beslissing, niet zal worden verkort omdat de commissaris-generaal een versnelde procedure toepast (*Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 110-116*). De argumentatie van verzoekende partij wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij, gelet op hetgeen volgt, *in casu* geen elementen bijbrengt waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

De Raad duidt erop dat in de bestreden beslissing door verwerende partij op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met enkele drugsdealers. Meer bepaald wordt erop gewezen dat:

- (i) haar opeenvolgende verklaringen een fundamentele tegenstrijdigheid bevatten, nu zij op het CGVS uitdrukkelijk aangaf dat zij zelf nooit rechtstreeks bedreigingen kreeg en dat ze nooit zelf sprak met de jongens die drugs dealden terwijl zij op de DVZ echter verklaarde dat de jongens haar aanspraken en haar opdroegen om ofwel te zeggen wie hen aangegeven had, ofwel de in beslag genomen cannabis terug te geven, waarop zij hen zou hebben geantwoord dat ze met dergelijke zaken niets te maken had;
- (ii) zij amper iets weet over de jongens die haar zouden viseren, noch iets wist over vanwaar A. de informatie had dat de jongens drugs verkochten en of hij het zelf zag;

- (iii) zij geen overtuigende uitleg kan geven waarom precies zij verdacht werd door de jongens en voorts nagelaten heeft om zich te informeren of A. of enig ander lid van de voetbalclub met bedreigingen of andere problemen geconfronteerd werd;
- (iv) ook haar verklaringen over het telefoontje door de jongens (of slechts één van hen) geloofwaardigheid missen en zij blijkt geeft van een algemeen gebrek aan concrete kennis;
- (v) het weinig ernstig is dat haar moeder, met wie ze dagelijks contact heeft, feiten sinds haar vertrek achterhoudt, op één telefonische bedreiging na, hoewel verzoekende partij er zelf uitdrukkelijk naar vraagt, daar haar ouders haar naar België stuurden om internationale bescherming te vragen, waardoor redelijkerwijze van hen verwacht kan worden dat zij haar inlichten over de situatie en ontwikkelingen na haar vertrek, daar deze informatie van belang kan zijn voor de uitkomst van haar verzoek om internationale bescherming; en,
- (vi) de door haar neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen ombuigen.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten bijgebracht die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Vooreerst kan verzoekende partij geenszins volstaan met een loutere verwijzing naar haar minderjarigheid ter vergoelijking van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden. Dient er immers op te worden gewezen dat verzoekende partij haar land van herkomst verliet op 16-jarige leeftijd en gehoord werd op het Commissariaat-generaal op 17-jarige leeftijd, waardoor zij aldus geen *infans* meer was en al een zekere maturiteit had. Zij mag dan ook wel degelijk in staat worden geacht de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Evenmin is het kennelijk onredelijk om van haar te verwachten zich bij haar familie en/of vrienden in Albanië te informeren naar elementen die rechtstreeks verband houden met de door haar voorgehouden problemen, zoals de identiteit van haar belagers, vanwaar A. de informatie had dat de jongens drugs verkochten en of er ook andere leden van de voetbalclub problemen kenden met de drugsdealers.

Verder stelt verzoekende partij dat haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de jongens haar rechtstreeks zouden hebben aangesproken niet correct is en houdt zij vast aan haar verklaring op het Commissariaat-generaal dat zij zelf nooit rechtstreeks bedreigingen kreeg. De Raad wijst er evenwel op dat het louter vasthouden aan één versie van haar verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Evenmin kan het ernstig worden genoemd dat verzoekende partij thans in haar verzoekschrift beweert dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de war, *“bijzonder gestrest en gedesoriënteerd”* was, nu zij bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog expliciet en duidelijk stelde dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken heel goed gelopen was, dat het heel gemakkelijk was en dat ze de tolk begrepen had. Tevens verklaarde zij uitdrukkelijk bij haar verklaringen te willen blijven en niets te willen aanpassen of toevoegen (notities CGVS, p. 3).

Verder oppert verzoekende partij dat het moeilijk is voor haar om meer informatie te verkrijgen over haar situatie in Albanië, nu zulks haar familie nog meer in gevaar zou brengen en zij voorts geen contact meer heeft met haar vrienden. De Raad ziet echter niet in, noch wordt hieromtrent enige concrete toelichting gegeven door verzoekende partij, hoe het zich louter informeren bij haar familie en/of vrienden naar de hogervermelde elementen enig gevaar zou opleveren voor haar familie en/of vrienden. Uit niets blijkt dat zij daadwerkelijk pogingen heeft ondernomen om contact op te nemen met haar vrienden in Albanië teneinde zich hieromtrent te informeren, hetgeen nochtans wel degelijk van haar mag worden verwacht nu deze haar mogelijks meer informatie zouden kunnen geven over de drugsdealers en eventuele problemen die andere clubleden met hen zouden hebben gekend. Overigens merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud nog voorhiel wel degelijk bij haar familie te vragen naar eventuele ontwikkelingen sinds haar vertrek, doch dat haar familie feiten sinds haar vertrek, op één telefonische bedreiging na, zou achterhouden (notities CGVS, p. 10-11). Inzake deze verklaring wordt in de bestreden beslissing evenwel terecht gemotiveerd dat zulks geen steek houdt, nu haar ouders haar naar België stuurden om internationale bescherming te vragen waardoor redelijkerwijze van hen verwacht kan worden dat zij haar zouden inlichten over de situatie en ontwikkelingen na haar vertrek, daar deze informatie van belang kan zijn voor de uitkomst van haar verzoek om internationale bescherming.

Verder benadrukt de Raad de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij, aangaande de banden die haar belager(s) zou(den) hebben met de politie, tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde dat de persoon die naar haar vader had gebeld een neef van de politiecommissaris betrof, terwijl zij later tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het om een kleinzoon van een hoge politieofficier ging. Toen zij hiermee werd geconfronteerd tijdens haar persoonlijk onderhoud, gaf zij aan dat haar familieleden hadden gezegd dat het een kleinzoon was. Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat verzoekende partij thans in haar verzoekschrift dan weer stelt dat *“familieleden hadden gezegd dat het om een neef van de politiecommissaris ging”* (zie verzoekschrift, p. 10). Het spreekt voor zich dat het opnieuw wijzigen van haar verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheid

geenszins opheft en daarentegen louter een verdere bevestiging vormt van het volstrekt ongeloofwaardige karakter van haar verklaringen.

Wat betreft nog de verwijzing in het verzoekschrift naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, duidt de Raad erop dat dit artikel het volgende bepaalt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”*.

De toelichting bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken.*

Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

De ambtenaar dient de asielzoeker eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Voor wat er begrepen dient te worden onder “relevant element”, kan er verwezen worden naar de toelichting bij artikel 48/6 van de wet.

Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018, p. 55418-55419).

De Raad merkt bovendien nog op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen en eventuele ontbrekende relevante elementen, maar *in casu* niet overtuigt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van (één versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.6. Daar waar in het verzoekschrift nog wordt opgeworpen dat de vader van verzoekende partij *“een aanhanger van de politieke oppositie”* betreft en dat dit kan leiden tot *“extra vrees”*, merkt de Raad op dat verzoekende partij nooit eerder gewag heeft gemaakt van enige vrees in haar hoofde bij terugkeer naar Albanië omdat haar vader aanhanger zou zijn van de politieke oppositie. Zij gaf daarentegen aan dat zij naast de problemen met de drugsdealers geen andere problemen kende en dat ook haar ouders in Albanië geen andere problemen hebben gekend (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities CGVS, p. 6). Zij kan de commissaris-generaal dan ook bezwaarlijk verwijten met dit thans aangehaalde element geen rekening te hebben gehouden. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet de minste concrete verduidelijking geeft op welke wijze het feit dat haar vader aanhanger is van de politieke oppositie – nog daargelaten dit een blote bewering betreft – in haar hoofde bij terugkeer naar Albanië aanleiding zou geven tot een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de algemene situatie in Albanië, in het bijzonder de corruptie en problemen met drugshandel aldaar, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.8. In zoverre verzoekende partij nog opwerpt dat zij voor haar problemen niet kan rekenen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten, oordeelt de Raad dat dit verweer niet dienstig is daar de vervolgingsfeiten, waarvoor zij beweert bescherming nodig te hebben, volstrekt ongeloofwaardig zijn. Enige bescherming desbetreffend is derhalve niet aan de orde.

2.2.9. De verwijzing in het verzoekschrift naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin dienstig. De geciteerde rechtspraak betreft een individueel geval en heeft geen bindende precedentswaarde. Voorliggend verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partij dient hierbij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij echter manifest in gebreke blijft.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.12. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 31 maart 2025 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat alsook haar voogd. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

Verzoekende partij maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT